

השוכר את האומנין פרק ששי בבא מציעא עו.

עין משפט
גר מצוה

א ג מ"י פ"י מהלכות שבתות הל' ד ועיין בהשגות וזמנוד משנה סמך עשין עט טו"ש"ע ח"מ ס"י זו ספ"ק ד ופי' שלג ספ"ק ה בה"ג:

ד ב מ"י פ"ט הל' ד ופ"ח מהל' מפ"ח הל' טו"ש"ע ח"מ ס"י פ"ט

ה ג סמך ט"ז ופי' שלג טו"ש"ע ח"מ ס"י ק"כ ספ"ק יוד י"א:

ז ה ג מ"י פ"ט מהלכות שבתות הל' ג סמך עשין פט טו"ש"ע ח"מ ס"י שלג טפ"ק א:

ז ר ד מ"י פ"ט ט סמך ט"ז טו"ש"ע ח"מ ס"י שלג טפ"ק א:

ז ה ר ז ח מ"י פ"ט טו"ש"ע ח"מ ס"י שלג טפ"ק א:

ח ט מ"י פ"ט טו"ש"ע ח"מ ס"י שלג טפ"ק א:

י ז מ"י פ"ט טו"ש"ע ח"מ ס"י שלג טפ"ק א:

כ ב מ"י פ"ט טו"ש"ע ח"מ ס"י שלג טפ"ק א:

י"א ל מ מ"י פ"ז מהל' ג' ופי' שלג טפ"ק א:

עשין ט"ז טו"ש"ע ח"מ ס"י קמ טפ"ק ח:

ואז"ל איהו אמר אהו בארבעה דעתיהו אע"ל ויהא דלמרו ליה כמו שאמר צבי"ר היינו מהימנות לן דהכי אמר צבי"ר אי נמי משום דלוי אמר צבי"ר דהכי אמר צבי"ר כמו שאמר צבי"ר דהכי אמר צבי"ר דהכי אמר צבי"ר דהכי אמר צבי"ר

דהכי אמר צבי"ר דהכי אמר צבי"ר דהכי אמר צבי"ר דהכי אמר צבי"ר דהכי אמר צבי"ר דהכי אמר צבי"ר דהכי אמר צבי"ר דהכי אמר צבי"ר דהכי אמר צבי"ר דהכי אמר צבי"ר דהכי אמר צבי"ר

(לעיל) השוכר את האומנין והזורו בהם

ידם על התחנותה. שאם קבלו קמה לקצור בשני סלעים וקצרו חזיה (א) והוקרו ושוה מה שעמד לעשות סלע וחזי וחזרו פועלים לא יתן להם רק חזי סלע לפי שיתוך לתם סלע וחזי לקצור חזיה השני והיינו כר' דוסף ואם צבי"ר חזר צו ידו על התחנותה פירש בקונטרס אם החלו פועלים ואין שום חזיה אלא שקל חזר צו צבי"ר יתן להם סלע וחזי לפי שבחצי הסלע ימצא שיגמרו קצירו ולא רכא לפרש דידו על התחנותה כשהוקרו פועלים ויתן להם סלע וחזי על חזי שעשו כמו ששוה עכשיו שאין זה צדק כי למה יתן להם צבי"ר יותר ממה שהתנה עמיהם כיון שאין מפסדין בצורת צבי"ר ואלדכח יומר מריותם שעתה ימצאו שיטנו להם סלע וחזי לקצור חזי קמה והוא לא היה ניתן להם כ"א סלע ואל"ת דלמרו לקמן (דף ע"ג) אמר מר או יגמרו מלאכתם ויטלו צ' סלעים פשיטא לא צריכא דול צבי"ר דאמר צבי"ר ופייסוהו פועלים והשתא למה חזר צבי"ר צוה בצביל שהזול המלאכה מה מרויח בצורה הלא צריך ליתן להם סלע וחזי על מה שעשו פועלים נמי למה פייסו כיון שאין מפסדים כלום וי"ל דצבי"ר חזר מחמת שגאה שהיתה קטטה צבי"ר והוא פייסו שלג יצטרכו לתפ"ק ולמנוא מקום להשתכר: ד"א פ"ד אדיבורא דידה סמ"ך ב"י מטי גיטא לידה מיהא ותגרש. דאי אמרין דגבי פועלים דעמיה אעילוה דצבי"ר הי"ל למימר דעמיה דבעל אעילוה דידה דלאמה הבא לי גיטא אע"ג דהאי דקאמר שליח התקבל לי גיטו יותר במהרה אם היתה האשה אומרת כן מכל מקום השתא שאמרה האשה הבא הוי טפי זכות דבעל אי סמ"ך אמאי דקאמר שתגרש מיהא כשיגיע גט לידה וכוון דלא מיגרשא אלמא לאו דעמיה דבעל אעילוה דידה הי"ל גבי דבעל הוי מה שאינה מתגרשת במהרה דהא עדיף ליה מתגרשת לאלתר כי עכשיו יהיה צידו עדיין אם לקיים אם לגרש השתא פשיט ליה דפשיטות דבסמוך לא יתיישב דקאמר בשלמא אי איתמר איפכא כו' משגגיע גט לידו מגורשת דלדיבורא דידה קא סמ"ך ולפי זה היינו אגריעות' דידה שמתגרשת מהרה ופשיט דכ"ש דאעילוה דצבי"ר יש לסמוך וא"כ סותר פשיטות דלעיל דהוי פשיטא ליה דעמיה אעילוה דקאמר שליח ולא אגריעותא דצבי"ר והכא סמ"ך דעל אגריעותא דידה: אין

להולכה וזו צידו הוא וכי מטי גיטא לידה מיהא מיגרש: הכי

ואם צעל הבית חזר צו ידו על הסחונה. יתן להם לפי מה שעשו ואם הוצל מלאכת פועלים על כרחו יתן להם כמה שפסק חזן ממנה שצריך להוצאות צהלהמה: כל המשנה ידו על הסחונה. כגון צמיר לצבע לצבעו אדום ולצבעו שחור אם

השכח יותר על הליאה אין נתן לו שכרו משלם אלא דמי יצאת ע"ס וסממניו ואם יצאה ימירה על השכח נתן לו את השכח: וכל החזור צו צמיראם מפרש לאמריי מאי: גמ' חזרו צבן לא קפני. דניהו האי הטעו הם את צעל הבית או צעל הבית אומן דל"ט הוא ליה לנתיני לשון

חזרה: דאטעו פועלים אהדי. אחד מן הפועלים הטעם את חצירו: בארבעה זווין. ליומא: אמר להו. איהו צתלח: סבור וקבול. ומאי תרעומתן: ואמר להו בארבעה. ולעזר לא נתן צבי"ר אלא ג': הכי דמי דתרעומת יהיה לן ולא יומר: וליחיו פועלים הכי מסגרי. אי

מתגר בארבעה דהא קמהי דצבי"ר ניתב ארבעה דהא קמהי נוטל מבעל הבית מה שההנה אותו ואע"פ שלא זוכו והרי ההנה אותו בכך ואי מתגר בשלשה מאי תרעומת איכא: הוה טריחין. לנפק אדם דזקוק לפועלים צישכור בארבעה: אי צניע אימא בצעל הבית עסקין. בפועל שיש לו לעלמו שדות שהן שלו ואינו נשכר למלאכת אחרים אם לא ציותר על דמי שכירות והיינו תרעומת דאי לאו דלמרת לי צד' לא הייתי מולול צעמין: לעולם פועלים. הרגילים למלאכת אחרים: צריפא. שחפרו חרין סביבות שדה ואין מלאכתן נוכחת כגון דמלו מיהא דמסכים ואז"ל: אל סתק עונ מצעלני. פסקו האו צמשלי: דעמיהו אעילוה. אע"פ שאמרו לו הכי אנו נשכרים כדברי צעל הבית לא לפחות מקצבתו של זה אמרו אלא להוסף וכך אמרו מהימנת לן דהכי אמר צעל הבית האי שצבלי הבית פוחת אי אמר להן שצרכם עלי יתן משלו ואי אמר שצרכם על צעל הבית יש להם תרעומת עליו: אלא. הא מיציעא לן אמר ליה צעל הבית בארבעה והוא אמר להו תלתא ואמרו ליה הכי אנו נשכרים כמו שאמר צעל הבית מאי: דיצוריה דפועל סמכי. והכי אמרו ליה מהימנת לן דהכי אמר צעל הבית ולית להו אלא תלתא ותרעומת דאל תמנע טוב: או דלמא. לאו לדידה הימנוהו אלא הכי אמרו אחר דברי צעל הבית נלך ולא סבור וקבול ושקלי ד': הי"ג הבא לי גיטו ואשפך אמרה הסקבל לי גיטו. האשה שאמרה לאחד אם תמנא את צעלי אמרו לו ששלח לי את גיטי צידך ותיעשה שלוחו של צעלי לגרשיי כשמיגיע גט לידה. דשליח להולכה דלא צעל לעשות והאשה מתגרשת כשיגיע גט לידה ושלוח לקבלה על האשה לעשות שיהא הוא שלוחה ומנוחה ותגרש משיגיע גט ליד שליח: אפילו הגיע לידה אינה מגורשת. אלמא דיצורא דידה קא סמ"ך והכי א"ל מהימנת לי דכך אמרה ולא עשאו שליח להולכה הלכך אין כאן שליחות (ט) ואין עליה לעשות שליח להולכה והרי הבא לי אמרה לו ולא התקבל והבעל נתנו לו בצורת שליח קבלה ושליחות זה אינו ציד דבעל לעשות: דאי סלקא דעתך דיצורא דידה סמ"ך. ולא לדבריו האמין אלא הי"ג כמה שאמרה היא קאמר ליה אם כן עשאו שליח

תורה אור השלם
1 אל תמנע טוב מבעליך
בדיות: לאל: וכו' דאין
לעשות: משלי ג כו

הגהות הב"ח
(א) גמ' דלחא דמתגר
בארבעה וכו' בארבעה
הוה טריחין: (ב) רש"י
ד"ה אפי' וכו' דאין
עליה: (ג) תוס' ד"ה
השוכר וכו' והוקרו
פועלים ושוה מה שעמד:

מוסף רש"י
הבא לי גיטי ואשפך
אמרה התקבל לי גיטי.
האשה שאמרה לשלוחה הבא
ליגטו והוא אמר לבצעל
אשך אמרה התקבל לי גיטי
(גיטי טו): והוא אמר:
הבא אמר לו הילך כמה
שאמרה (טו): אפילו
הגיע גט לידה אינה
מגורשת. כדמפרש ואולי
(טו): שמעת מיהא. דמאן
דלמך שליח הילך כמה
שאמרה משלך. אדיבורא
דידה קא סמ"ך. דעמיה
דיצורא דשליח קאמר ליה
האי הילך כמה שאמרה.
דמהימנת לי דשליח
לקבלה הילך כמה
מגורשת. דכי יהי צעל
ויהיה דעמיה דשליחות
קבלה יצב ויהיה ולא
דעמיה דהולכה. ושלוח
לקבלה לא הוי (טו). דאי
סלקא דעתך דאדיבורא
דידה קא סמ"ך. הכי
קאמר ליה אלא לא ידענא
אלא כדאמרה איני מנחה
ליה ויהלך (טו). מכי מטי
גיטא לידה מיהא
תיגרש. דלא צעל נמי שליח
להולכה שיהי (טו).